

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/2/2014
Identifikačné číslo spisu: 1013895252
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013895252.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Mederovej a sudcov JUDr. Lenky Praženkovej, JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: F. W., so sídlom L., právne zast. advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovaným: 1/ E. R., bytom T. a 2/ A. S. Logistic, spol. s. r. o., Staviteľská 7, 831 04 Bratislava, IČO: 35 783 842, obaja právne zastúpení advokátom, Advokátska kancelária Dvorecký & Bohunický, s. r. o., Lermontovova 18, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cbs/1/2013-392 zo dňa 23. októbra 2013, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cbs/1/2013-392 z 23. októbra 2013 p o t v r d z u j e .
II. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca žalobou doručenou súdu 19. decembra 2002 uplatnil proti žalovaným právo na zaplatenie 100 000,- Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 2. januára 2001 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka. V žalobe tvrdil, že žalovaný 2/ uzatvoril so spoločnosťou CaC Leasing leasingovú zmluvu, ktorej predmetom bol automobil Mercedes E 280, ŠPZ F. (ďalej len „motorové vozidlo“). Dňa 1. januára 2001 žalobca odovzdal E. R. (ďalej len „žalovaný 1/“) na podklade čestného prehlásenia sumu 475 000,- Sk na úhradu leasingových splátok spoločnosťou A.S. Logistic, spol. s r. o., Bratislava (ďalej len (žalovaný 2/“). Na tomto základe mohol žalobca užívať motorové vozidlo a po zaplatení uvedenej sumy malo byť motorové vozidlo bezodplatne prevedené žalovaným 2/ na žalobcu. Žalovaný 1/ od žalobcu sumu 475 000,- Sk prevzal, ale leasingové splátky neuhrádzal. Žalovaný 1/ mal uvedené finančné prostriedky vložiť do spoločnosti žalovaného 2/, kde je jej jediným konateľom a spoločníkom. Táto spoločnosť mala následne uhrádzať leasingové splátky za predmetné motorové vozidlo leasingovej spoločnosti. Žalovaní tvrdili, že na základe zmluvy o prevode obchodného podielu z 30. júna 2000 sa žalobca stal spoločníkom žalovaného 2/. Prevod obchodného

podielu zo žalovaného 1/ na žalobcu mal slúžiť ako záložné právo za pôžičku, ktorú dňa 3. augusta 2000 poskytol žalobca žalovanému 2/ v sume 100 000,- Sk. Žalobca bol spoločníkom žalovaného 2/ do 6. mája 2001. Žalovaný 1/ dňa 31. júla 2000 podpísal zmluvu o prevode práv a povinností z leasingovej zmluvy č. 50901912 na spoločnosť žalovaného 2/ a zároveň v tento deň podpísal aj preberací protokol k predmetnému motorovému vozidlu. Dňa 17. augusta 2000 žalovaný 1/ vystavil splnomocnenie na žalobcu k užívaniu motorového vozidla. Žalovaní nemali záujem predmetné vozidlo užívať a nikdy ho neužívali. Počas celej doby leasingu bolo vo výlučnej držbe žalobcu. Namietali tvrdenie žalobcu, že žalovaný 2/ neplatil splátky nájomného, pretože tieto platil mesačne od augusta 2000 do februára 2001 v celkovej sume 437 347,- Sk, tzn. za obdobie pokiaľ bol nájomcom motorového vozidla. Žalovaný 2/ mal okrem leasingových splátok aj náklady s predmetným vozidlom na opravy v sume 174 551,90 Sk, na jeho prepis a cestnú daň v sume 13 717 Sk, náhradu pohonných hmôt v sume 33 580,90 Sk. Tvrdenia o poskytnutí sumy 475 000,- Sk žalovanému 2/ nie sú pravdivé. Tieto prostriedky žalovaný 1/ ani 2/ prostredníctvom svojho konateľa od žalobcu neprevzali. Žalobca prinútil žalovaného 1/ pod psychickým nátlakom podpísať v mene žalovaného 2/ čestné prehlásenie. V tom čase žalovaný 2/ žiadal o prevedenie obchodného podielu, ktorý bol zo žalovaného 1/ dňa 30. júna 2000 prevedený na žalobcu ako záloha za pôžičku, ktorú potreboval na rozbehnutie spoločnosti. Žalobca na základe fiktívne vystaveného čestného prehlásenia o prevzatí sumy 475 000,- Sk žalovaným 2/ podpísal čestné prehlásenie, kde vyslovil súhlas s prevodom jeho obchodného podielu na žalovaného 1/. Následne 6. mája 2001 žalobca previedol svoj obchodný podiel na žalovaného 1/. Všetky prevody, vklady, pôžičky, či iné finančné transakcie medzi žalobcom a žalovanými prebiehali vždy buď bankovým prevodom alebo na základe príjmových, či výdavkových dokladov a sú v účtovníctve žalovaného 2/ riadne zaevidované. Z uvedených dôvodov navrhli žalobu zamietnuť. Žalobca ďalej tvrdil, že poskytol žalovaným finančné prostriedky na úhradu leasingových splátok, ktoré žalovaný 2/ mesačne platil. Dňa 1. januára 2001 na podklade čestného prehlásenia poskytol ďalšie finančné prostriedky v sume 475 000,- Sk za účelom úhrady leasingových splátok pre ďalšie obdobie a žalovaný 1/ podpísal čestné prehlásenie dobrovoľne bez akéhokoľvek nátlaku. Záložné právo na obchodný podiel nebolo nikdy zriadené, leasingové splátky zo sumy 475 000,- Sk neboli uhrádzané a preto žalobca musel sám znova uhradiť sumu za účelom vyplatenia leasingových splátok. To, že v účtovníctve žiadny záväzok žalovaný 2/ neeviduje, potvrdzuje skutočnosť, že predmetná suma s veľkou pravdepodobnosťou nikdy nebola vložená do spoločnosti a zostala k dispozícii žalovaného 1/.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 21. februára 2005 č. k. 9Cbs/130/04-68 spojil na spoločné konanie veci vedené na tomto súde pod sp. zn. 9Cbs/130/94, 9Cbs/128/04, 7Cbs/38/05, 7Cbs/36/05 a 9Cbs/129/04 s tým, že ďalej boli veci vedené pod sp. zn. 9Cbs/130/04 a ich predmetom je suma 425 000,- Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 2. januára 2001 do zaplatenia ako časť z celkovej istiny 475 000,- Sk, ktorú odovzdal žalobca žalovanému 1/ na úhradu leasingových splátok. Ďalším uznesením z 29. mája 2009 č. k. 9Cb/130/2004-264 spojil vec vedenú pod uvedeným číslom s vecou 24Cb/6/2008 o zaplatenie 50 000,- Sk zo 17,6 % úrokom z omeškania od 2. januára 2001 do zaplatenia, predmet ktorej tvorí časť celkovej istiny 475 000,- Sk. Celkový predmet konania po spojení vecí tvorí suma 475 000,- Sk so 17,6 % úrokom od 2. januára 2001 do zaplatenia.

Žalobca špecifikoval predmet sporu tak, že zaplatil priamo na účet žalovaného 2/ za účelom lízingových splátok sumu 306 000,- Sk, žalovanému 1/ ako konateľovi žalovaného 2/ odovzdal dňa 1. januára 2001 sumu 475 000,- Sk za účelom leasingových splátok a zistil, že ku dňu 15. marca 2001 z týchto súm zaplatil žalovaný 2/ leasingovej spoločnosti sumu 437 347,- Sk. Za účelom vyrovnania nedoplatku leasingových splátok žalobca zaplatil 28. marca 2001 za žalovaného 2/ sumu 104 375,- Sk, čo znamená, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu sumou 447 938,- Sk, z ktorej si žalobca uplatňuje sumu 425 000,- Sk. V priebehu konania žalobca rozširoval svoju argumentáciu v porovnaní so znením žalôb o úhradu ďalších súm, ktoré by mu mal žalovaný 2/ uhradiť. Po spojení vecí na spoločné konanie predmet sporu tvorí zaplatenie 475 000,- Sk spolu s príslušenstvom. Žalobca nezobral žalobu v časti o zaplatenie 50 000,- Sk späť, aj keď tvrdil, že si v žalobe uplatňuje sumu 425 000,- Sk, nenavrhol rozšírenie predmetu sporu o ďalšie sumy tak, ako ich vo svojich písomných podaniach špecifikoval. Suma 475 000,- Sk je súčtom súm, ktoré si žalobca uplatnil v samostatných žalobách. Nárok na zaplatenie uvedenej sumy žalobca odvodzuje z čestného prehlásenia z 1. januára 2001, ktorým žalovaný

1/ ako konateľ žalovaného 2/ prehlásil, že žalobca vložil 1. januára 2001 do spoločnosti žalovaného 2/ sumu 475 000,- Sk za účelom splátok na leasing motorového vozidla a po splatení tejto sumy bude motorové vozidlo bezplatne prevedené na žalobcu najneskôr do šiesteho mesiaca roku 2001. Na základe takto ustáleného predmetu sporu nerozhodoval súd o ďalších pohľadávkach, ktoré boli v priebehu konania uvádzané zo strany žalobcu, ani žalovaných. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal doklad o zaplatení vložených 475 000,- Sk dňa 1. januára 2001 v hotovosti žalovanému 1/ tak, ako to uvádza v žalobe. Z textu čestného prehlásenia vyplýva, že Angela Jánka, konateľ spoločnosti A. S. Logistic, s. r. o., Bratislava, prehlasuje, že žalobca vložil 1. januára 2001 do spoločnosti žalovaného 2/ sumu 475 000,- Sk. Z čestného prehlásenia, ani z písomných, či ústnych vyjadrení žalobcu nie je možné jednoznačne ustáliť oprávnenosť nároku voči žalovanému 1/. Súd prisvedčil námietke žalovaného 1/, súvisiacej s pasívnou legitimačiou žalovaného 1/, keďže nebolo preukázané, že by konal vo vzťahu k žalobcovi ako fyzická osoba. Vo vzťahu k žalovanému 1/, ani z obsahu textu čestného prehlásenia nevyplýva, že sumu 475 000,- Sk žalobca žalovanému 1/ dňa 1. januára 2001 odovzdal v hotovosti a že žalovaný 1/ od žalobcu uvedenú sumu 1. januára 2001 prevzal ako fyzická osoba. Vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobca nepreukázal, že by vložil 1. januára 2001 do spoločnosti žalovaného 2/ sumu 475 000,- Sk v hotovosti odovzdaním tejto sumy konateľovi žalovaného 2/. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal zaplatenie uvedenej sumy, čestné prehlásenie z 1. januára 2001 súd vyhodnotil ako deklarovanie záujmu žalobcu získať bezodplatne motorové vozidlo po splatení leasingových splátok a prísľubu žalovaného 2/ k bezodplatnému prevodu do júna 2001. K tomuto záveru dospel podporne aj z výpovede svedka Y., ktorý uviedol, že išlo o bianco záruku, aby mal žalobca možnosť vymáhať motorové vozidlo po skončení leasingu od žalovaného 2/. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd uplatnenú pohľadávku posúdil podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že pohľadávka vymedzená žalobcom nevznikla vo vzťahu k žalovanému 1/, ani vo vzťahu k žalovanému 2/. Žalovaný 2/ neuznával existenciu žalovanej pohľadávky a svoju pohľadávku žiadal započítať iba z dôvodu právnej istoty, ak by súd uznal pohľadávku žalobcu v sume 475 000,- Sk za existujúcu. Súd mal za preukázané, že pohľadávka žalobcu v sume 475 000,- Sk z titulu bezdôvodného obohatenia nevznikla, preto tu nie je pohľadávka, ktorá by bola spôsobilá na započítanie v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ ako fyzickými osobami a v zmysle § 358 Obchodného zákonníka vo vzťahu medzi žalobcom, ako bývalým spoločníkom žalovaného 2/ a žalovaným 2/. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešným žalovaným priznal náhradu účelne vynaložených trov konania.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca s poukázaním na existenciu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O. s. p.. Tvrdil, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a samotné konanie má vady, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesúhlasil hlavne so záverom súdu, že žalobca nepreukázal zaplatenie sumy 475 000,- Sk v hotovosti žalovanému 1/, ani jej vloženie do spoločnosti žalovaného 2/, a preto žalobcovi nevznikla žiadna pohľadávka vo vzťahu k žalovaným. Poukázal na súdu predložený listinný doklad označený ako „čestné prehlásenie z 1. januára 2001“, vlastnoručne podpísaný žalovanou 1/, v ktorom ako konateľka žalovaného 2/ výslovne vyhlásila a potvrdila, že žalobca vložil do spoločnosti žalovaného 2/ sumu 475 000,- Sk, za účelom splatenia leasingových splátok za predmetné motorové vozidlo. Už z textu tohto dokumentu jednoznačne vyplýva, že žalovaná 1/ prevzala od žalobcu žalovanú sumu, pričom konala ako štatutár žalovaného 2/. Z toho je zrejmé, že už len na základe takéhoto prevzatia peňažných prostriedkov zo strany žalovaného 1/ a ich následného použitia, či nepoužitia na dohodnutý účel, vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda bola založená pasívna procesná legitimačia minimálne vo vzťahu k niektorému zo žalovaných. Počas celého konania žalovaní nepopreli a nespochybnili pravosť uvedeného čestného prehlásenia, napriek tomu súd tento dôkaz považuje za nepostačujúci na preukázanie uplatneného nároku a podporne opiera rozhodnutie o tvrdenia uvádzané vo výpovedi svedka Y., podľa tvrdenia ktorého čiastka 475 000,- Sk nemala byť zo strany žalobcu nikdy poskytnutá a potvrdenie o jej prevzatí malo slúžiť len ako záruka, aby predmetné vozidlo bolo po skončení leasingu prevedené do vlastníctva žalobcu. Žalobca zotrval na názore, že neexistuje žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by bolo možné pochybovať o pravosti a pravdivosti čestného prehlásenia

žalovaného 1/ z 1. januára 2001 a teda aj o tom, že uvedenú čiastku od žalobcu prevzal a následne ju nepoužil na úhradu leasingových splátok. Neexistuje žiadny logický dôvod, pre ktorý by žalovaná 1/ ako osoba v plnom rozsahu spôsobilá k právnym úkonom vlastnoručne podpisovala čestné prehlásenie, ak by skutočnosť tam uvedené neboli pravdivé. Výpoveď svedka je nutné podľa názoru odvolateľa hodnotiť ako účelovú a nehodnovernú, pretože ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania z 19. októbra 2006 medzi svedkom a žalobcom vznikli ohľadne predmetného vozidla nezhody a nezhody v podobe súdnych sporov medzi nimi trvajú doposiaľ. Tvrdenie svedka o fiktívnosti čestného prehlásenia z 1. januára 2001 vyplývajúcej z obavy žalobcu, že na predmetné vozidlo by si po skončení nájmu mohol najmä svedok nárokovať, je podľa názoru odvolateľa bezpredmetné a ničím nepodložené. Z dokazovania vyplynulo, že svedok mohol byť prvým nájomcom predmetného vozidla a mohol zaplatiť akontačnú čiastku pri podpise leasingovej zmluvy, ale z leasingového vzťahu musel vystúpiť ešte pred ukončením leasingovej zmluvy, v ktorej v postavení nájomcu boli po svedkovi minimálne ďalšie tri subjekty. Okrem žalovaného 2/ bol v takomto postavení Ing. U. Z. - C. Motors, čo vyplýva zo zmluvy o prevode práv a povinností z leasingovej zmluvy z 31. júla 2000, na základe ktorej sa ďalším nájomcom vozidla stal práve žalovaný. To isté potom platí aj pre prípad zmluvy o prevode práv a povinností z leasingovej zmluvy z 15. marca 2001, na základe ktorej sa ďalším nájomcom stala spoločnosť SLOVLIT s. r. o.. Z uvedeného vyplýva, že 1. januára 2001 nemohla na strane žalobcu existovať žiadna obava o to, že by si ohľadom predmetného vozidla po ukončení leasingovej zmluvy uplatňoval akékoľvek nároky práve spomenutý svedok, nakoľko v tej dobe už nebol účastníkom leasingovej zmluvy, a teda nemohla byť splnená podmienka ktorú tvrdil, že by sa mohol stať vlastníkom predmetného motorového vozidla. Tvrdenie svedka sa javí preto ako nepravdivé, neopodstatnené a ničím nepodložené. Nie je možné z nej určiť záver o fiktívnej povahe čestného prehlásenia žalovaného 1/ z 1. januára 2001. Odvolateľ ďalej poukázal na pomerne rozsiahly text odôvodnenia, ktoré však v žiadnom prípade nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.. Odôvodnenie je len súhrnom predložených listinných dôkazov, či prepisov výpovedí svedkov bez ich bližšieho zhodnotenia. V odôvodnení rozhodnutí plne absentuje právne posúdenie vecí, dostatočné odôvodnenie toho, prečo súd považuje žalobcom uplatňovanú pohľadávku za neexistujúcu a už vôbec nemožno hovoriť o presvedčivosti odôvodnenia, v dôsledku čoho je rozhodnutie nezákonné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť.

Žalovaní sa k odvolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 O. s. p. po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania § 204 ods. 1 O. s. p. proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mal žalovaný 1/ ako konateľ žalovaného 2/ získať prevzatím hotovosti v sume 475 000,- Sk (15 767,11 eur) dňa 1. januára 2001, z ktorej sumy mal žalovaný 2/ uhrádzať splátky leasingovej spoločnosti CaC Leasing za leasing motorového vozidla Mercedes E 280, ŠPZ F.. Podľa tvrdenia žalobcu z uvedenej sumy žalovaný 2/ leasingové splátky neuhrádzal.

Odvolateľ s poukázaním na existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) tvrdil, že súd nesprávne vyhodnotil listinný dôkaz predložený žalobcom („čestné prehlásenie z 1. januára 2001“), z ktorého vyvodil nesprávny skutkový záver, že žalovaný 1/ neprevzal od žalobcu hotovosť 475 000,- Sk ako fyzická osoba a uvedená hotovosť nebola žalobcom vložená ani do spoločnosti žalovaného 2/.

Hodnotenie dôkazov upravuje ustanovenie § 132 O. s. p., v zmysle ktorého súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov, upravenej v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je vecou vnútorného presvedčenia sudcu a jeho logického myšlienkového postupu, aký záver pre rozhodnutie o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie urobí. Ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti, neurčuje právna úprava. Uvedené ustanovenie len uvádza, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá predstavuje zložitý myšlienkový proces sudcu. Hodnotiacia úvaha musí zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe, čo znamená, že neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozsudku ako to ustanovuje § 157 ods. 2 O. s. p. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje z hľadiska vierohodnosti najskôr izolovane, či skutočnosť, o ktorej svedčí je svojím obsahom pravdepodobná a až potom pristupuje k posudzovaniu a hodnoteniu všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti.

V danej veci súd prvého stupňa žalobcom predloženému listinnému dôkazu, a to čestnému prehláseniu z 1. januára 2001 podpísanému konateľkou žalovaného 2/ E. R., neprisúdil hodnotu pravdivosti o tvrdenej skutočnosti, že žalobca v uvedený deň odovzdal menovanej či už ako fyzickej osobe alebo ako konateľke žalovaného 2/ v hotovosti sumu 475 000,- Sk a vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými listinnými dôkazmi a so svedeckou výpoveďou Y. dospel ku skutkovému záveru, že uvedené prehlásenie deklaruje záujem žalobcu získať bezodplatne motorové vozidlo po splatení leasingových splátok žalovaným 2/ a zároveň prísľub žalovaného 2/, že na žalobcu bezodplatne prevedie motorové vozidlo po splatení uvedenej sumy do júna 2001.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým záverom súdu prvého stupňa, že zo samotného listinného dôkazu - čestného prehlásenia z 1. januára 2001, nevyplýva reálne odovzdanie hotovosti 475 000,- Sk do rúk žalovanej 1/ ako fyzickej osobe, ani ako konateľke žalovaného 2/ v uvedený deň. Uvedený dôkaz vo vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi svedčí o záujme žalobcu nadobudnúť motorové vozidlo, za ktoré platil leasingové splátky žalovaný v 2/. Formulácia prehlásenia nesvedčí jednoznačne o reálnom prevzatí finančnej hotovosti E. R.. Pri disponovaní so značnou hotovosťou sa spôsob jej odovzdania tvrdený žalobcom javí prinajmenšom neštandardný a vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi aj nepravdepodobný. Žiadny ďalší priamy dôkaz o prevzatí sumy 475 000,- Sk E. R. žalobca nepredložil. Skutkový záver súdu, že úmyslom vyhotovenia písomného prehlásenia bolo poskytnutie záruky žalobcovi pre prípadné budúce vymáhanie motorového vozidla Mercedes E 280 ŠPZ F. po skončení leasingovej zmluvy od žalovaného 2/, je v súlade s vykonaným dokazovaním. S uvedeným záverom korešponduje aj skutočnosť zistená súdom prvého stupňa z dôkazov predložených žalobcom, že žalovaný 2/ o prijatí hotovosti od žalobcu vystavoval písomné príjmové pokladničné doklady. Z dostatočne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil správny právny záver, že uplatnený nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je opodstatnený. Odvolací súd nezistil preto existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nezákonné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., ktoré rámcovo upravuje štruktúru práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa domáha navrhovateľ (žalobca), z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhované dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku právoplatnosť nenadobúda, ale je veľmi významné z hľadiska presvedčivosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Riadne odôvodnenie rozhodnutia je základnou súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu a vyžaduje, aby sa súd právne korektným, zrozumiteľným spôsobom

vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú podstatné a právne významné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval aj právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v dostatočnom rozsahu zrozumiteľne vysvetľuje, prečo súd prvého stupňa žalobu zamietol. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Odvolací súd preto nezistil existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ako ani žiadnu inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo bolo namietaným odvolacím dôvodom v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p..

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešným žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že im trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.